УДК 811.161.2’37:821.161.2-1.09
DOI https://doi.org/10.32782/2710-4656/2026.5/04

Кривенчук В. М.
https://orcid.org/0000-0002-7258-8128
Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди

КОНЦЕПТОСФЕРА *РОСЛИННИЙ СВІТ* У ПОЕТИЧНОМУ МОВЛЕННІ С. ШУМИЦЬКОГО

У статті здійснено комплексний аналіз концептосфери РОСЛИННИЙ СВІТ у поетичному мовленні С. Шумицького. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю вивчення індивідуально-авторської мовної картини світу крізь призму концептуального аналізу флористичної лексики, яка посідає важливе місце у формуванні художньої семантики поетичних творів. Метою статті є визначення структури концептосфери, встановлення її основних мікрополів, з’ясування семантичних особливостей рослинних номінацій та їхнього функціонально-стилістичного потенціалу в ідіостилі поета.

Установлено, що концептосфера РОСЛИННИЙ СВІТ охоплює дендроніми, назви кущових, трав’янистих і культурних рослин, найменування частин рослин, узагальнені назви рослинності та рослинні локуси. З’ясовано, що флористичні номінації в поетичному мовленні С. Шумицького значно розширюють своє предметно-логічне значення, набуваючи символічних, емоційно-оцінних, аксіологічних і культурно зумовлених смислів. Вони репрезентують концепти життя, кохання, пам’яті, духовного відродження, Батьківщини, людської долі, війни, творчості, а також виступають важливими засобами психологізації художнього мовлення та моделювання індивідуально-авторської концептуальної картини світу.

Доведено, що формування концептосфери забезпечується системою мовностилістичних засобів, серед яких провідними є персоніфікація, метафора, порівняння, епітет, антитеза, синестезія, генітивна метафора, анафора та інші засоби образотворення. Поєднання традиційної української флористичної символіки з індивідуально-авторським переосмисленням рослинних образів визначає своєрідність ідіостилю С. Шумицького, поглиблює семантичний потенціал поетичного тексту та репрезентує особливості його художнього світобачення.

Ключові слова: *концептосфера, мовна картина світу, флористична лексика, фітонім, дендронім, рослинний код культури, символіка, ідіостиль, поетичне мовлення, С. Шумицький.*

Постановка проблеми. У сучасному мовознавстві концептуальний підхід до аналізу художнього тексту залишається одним із найпродуктивніших напрямів дослідження, оскільки дає змогу простежити особливості авторської мовної картини світу, виявити систему ключових образів і символів, а також з’ясувати механізми їхнього функціонування в індивідуальному стилі письменника. Особливого значення набуває вивчення концептосфер, що репрезентують окремі фрагменти художньої дійсності та відображають специфіку авторського світосприйняття.

Однією з найважливіших складових української мовної картини світу є рослинний код культури, який упродовж століть формувався під впливом народних вірувань, міфологічних уявлень, фольклору, релігійної традиції та художньої літератури. Назви рослин у поетичному тексті виконують не лише номінативну функцію, а й виступають носіями складної символіки, репрезентують емоційно-оцінні, культурні та аксіологічні смисли, беруть участь у створенні індивідуально-авторської концептуальної моделі світу.

Поетична творчість С. Шумицького характеризується глибокою образністю, органічним поєднанням природного й духовного начал, активним використанням флористичних образів як засобів моделювання художньої реальності. Рослинні номінації в його поезії формують розгалужену систему концептів, що відображає національно-культурні традиції, авторське світобачення та своєрідність художнього мислення. Водночас концептосфера РОСЛИННИЙ СВІТ у поетичному мовленні С. Шумицького ще не стала предметом окремого комплексного лінгвістичного дослідження, що зумовлює **актуальність** цієї

© Кривенчук В. М., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

наукової розвідки. **Аналіз останніх досліджень і публікацій.** У роботі М. Швець і Т. Павлович досліджено особливості антропоморфізації рослин і тварин у сучасних англомовних анімаційних фільмах. Автори зосереджують увагу на мовних засобах, за допомогою яких відбувається «олюднення» представників флори й фауни, та доходять висновку, що цей процес реалізується через «експліцитні метафоричні порівняння, метафори та метафоричні епітети, чим показує втілення та висвітлення людських рис, ознак, вигляду, характеру тощо» [2, с. 208].

У статті І. Девдюк та Т. Гуляк об'єктом дослідження є концепт КВІТКА в романі Д. Г. Лоуренса «Коханець леді Чаттерлей». Дослідниці розглядають квітку не як окремий художній образ, а як ключовий концепт, що репрезентує авторську світоглядно-філософську модель і слугує засобом осмислення людини, природи, кохання та творчості. На їхню думку, «Квіти в Лоуренса виходять за межі своєї фізичності, щоб стати платформою для розвитку емоцій і почуттів персонажів. Вони не лише оточують головних героїв ззовні, але й мають сутнісний вплив на їхню ідентичність» [6, с. 17].

Предметом наукової розвідки А. Сердюк є концепт ТРОЯНДА в зіставному аспекті. На основі концептуального аналізу авторка простежує структуру концепту, співвідношення його ядерних і периферійних компонентів, а також особливості їхньої реалізації в різних мовах. Дослідниця зазначає, що «концептуальний аналіз флороному Rosa засвідчує, що периферійні компоненти концепту зумовлені елементами його ядра, а саме: позитивною оцінкою зовнішнього вигляду та запаху, кольору. Через позитивне сприйняття ядерних ознак у більшості випадків знаки rosa / rose / троянда / рожа та його семантично інтерпретуються як основа меліоративних образів. Пейоративні компоненти концептосфери Rosa зумовлені колючістю рослини в усіх мовах та індивідуальноавторською інтерпретацією первинного знака рожа в українській мові» [1, с. 239].

Постановка завдання. Метою роботи є комплексний аналіз концептосфери РОСЛИННИЙ СВІТ у поетичному мовленні С. Шумицького, виявлення її структури, основних концептів, семантичних особливостей і функціонально-стилістичного потенціалу. Для досягнення поставленої мети передбачено розв'язання таких завдань: визначити склад флористичної лексики в поетичних текстах митця; встановити ядро та периферію концептосфери; з'ясувати символічні, асоціативні та оцінні значення рослинних образів; окреслити їхню роль у формуванні індивідуально-авторської мовної картини світу.

Методологічну основу дослідження становлять методи концептуального, семантичного, контекстуального та лінгвостилістичного аналізу, що забезпечують комплексне вивчення функціонування рослинної лексики в поетичному дискурсі С. Шумицького.

Виклад основного матеріалу. Для систематизації флористичної лексики, репрезентованої в поетичній картині світу С. Шумицького, доцільно виокремити кілька тематичних мікрополів концептосфери РОСЛИННИЙ СВІТ.

Найчисленнішу групу становлять дендроніми – назви дерев, які є важливими складниками художньої картини світу поета. До цієї групи належать ***тополя, липа, явір, клен, вишня***. Дерева в поетичному мовленні С. Шумицького не лише формують природний простір, а й виступають носіями символічних значень, пов'язаних із пам'яттю, рідною землею, життям і духовною стійкістю.

Доволі часто дендроніми зазнають антропоморфізації, завдяки чому автор майстерно передає психологічний стан ліричного героя та пов'язує концепти дерев з іншими концептами.

Мовний образ ***липи*** в поезії С. Шумицького тісно пов'язаний із концептами часу, надії та рідного міста. У вірші «Рідному місту» дерева персоніфікуються: «стоять в задумі липи / І мріють…» [3, с. 16]. Майстер слова персоніфікує липи, наділяючи їх людською здатністю замислюватися й мріяти, завдяки чому липи стають повноправними учасниками художнього світу. Очікування цвітіння («коли майбутній липень / Хлюпне на них пахучий білий цвіт») символізує прийдешнє оновлення, розквіт і безперервність життя. Водночас використання спільнокореневих слів ***липа*** – ***липень*** створює стилістичний ефект паронімічного зближення, що підсилює семантичний зв'язок дерева з циклічністю природного часу.

Лінгвоментальний образ ***вишні*** в поетичному мовленні С. Шумицького дотичний до понять життя, рідної оселі та людської долі. У поезії «Постріл» натрапляємо на такі рядки: «У селі сьогодні заручини – / Сміх і радість на півсела. / Навіть вишня над кручею / Восени зацвіла» [3, с. 41]. Незвичайне осіннє цвітіння вишні є художньою гіперболою, покликаною передати винятковість і щасливість події. Однак уже наступна строфа порушує цю ідилію: «Що, як раптом, осколком скошена, / Вишня, стогнучи, упаде?» [3, с. 41]. Автор переносить на рослину людські власти-

вості – здатність страждати (що виражено дієприслівником *стогнучи*), завдяки чому загибель дерева сприймається як трагедія живої істоти. Дієприкметник ***скошена***, який зазвичай характеризує траву чи збіжжя, у поєднанні з образом вишні підсилює відчуття насильницького обірваного життя. Вишня у творі символізує мирний світ, домашній затишок і безперервність життя, натомість її можливе знищення осколком уособлює руйнівний вплив війни на природу й людину. Відповідно, флористичний образ набуває глибокого гуманістичного звучання, стаючи художнім засобом осмислення трагедії воєнного часу.

Явір виступає не лише природним мовним образом, а й символом сили, стійкості та самобутності, тому його самотнє існування в широкому відкритому просторі набуває виразного емоційного звучання: «Я без тебе, мов явір в голому полі» [3, с. 10]. Основою художнього образу є традиційне народнопоетичне сполучникове порівняння, у якому самотнє дерево символізує людину, позбавлену підтримки й життєвої опори. Епітет ***голе*** підсилює відчуття незахищеності, ізольованості та духовної спустошеності.

Патріотичного звучання набуває мовний образ тополі: «…А спільники – тільки вкраїнські тополі / І неба рідного висота» [5, с. 25]. Автор використовує оказіональне поєднання ***спільники – тополі***, переносно наділяючи дерева функцією бойових побратимів. Завдяки персоніфікації тополі перестають бути лише деталлю пейзажу й перетворюються на активних учасників художнього світу, які ніби підтримують воїна в смертельно небезпечній ситуації. Епітет ***вкраїнські*** суттєво розширює семантику образу. Тополі репрезентують уже не окремі дерева, а рідну землю, Батьківщину, за яку ведеться боротьба. Паралельна конструкція «***вкраїнські тополі / І неба рідного висота***» поєднує вертикальні образи земного й небесного простору, формуючи цілісний хронотоп України.

Окреме місце посідають назви кущових рослин, представлені передусім ***калиною***. Цей образ належить до традиційних українських етнокультурних символів і набуває в поезії митця екзистенційного звучання, репрезентуючи безперервність життя, пам'ять і красу навколишнього світу. У поезії «Крапля» поет створює оригінальну асоціативну модель, поєднуючи ягоди калини з образом краплі: «Краплі червоні / Гойдає на вітах калина» [3, с. 29]. Повтор лексеми ***крапля*** стає композиційним стрижнем твору, а ягоди калини осмислюються через перифраз *червоні краплі*, що водночас асоціюються з кров'ю, життям і плинністю часу. Завдяки зіставленню «В темному небі, / Неначе краплина, / Зоря» виникає паралелізм між земним і космічним простором: калина та зоря постають елементами єдиної образної системи. Таким чином, традиційний український символ калини у творчості С. Шумицького набуває філософського звучання, репрезентуючи безперервність життя, пам'ять і красу навколишнього світу.

Наступне мікрополе утворюють назви трав'янистих рослин і квітів: ***ромашка, мак, троянда, м'ята, полин, пролісок***. Саме ця група вирізняється найбільшою образністю та символічною наснаженістю. Через квіткові образи поет передає почуття кохання, пам'яті, вірності, скорботи, краси й швидкоплинності людського життя.

Мовний образ ***ромашки*** актуалізує смисли чистоти, щирості та вірності почуттів: «Хлопець любив ромашки / Милій носив щодня» [3, с. 12]. Відсутність епітетів, метафор чи інших засобів художнього ускладнення зумовлює особливу стилістичну виразність образу. Нейтральна загальновживана назва квітки в поєднанні з дієсловами ***любив*** і ***носив*** формує семантичне поле щирості, природності та невимушеності людських почуттів. Прислівник ***щодня*** підкреслює регулярність дії, акцентуючи не на винятковості вчинку, а на його постійності, що увиразнює відданість героя. Таким чином, ромашка постає не як декоративна деталь пейзажу, а як мовний маркер простого й глибокого кохання, заснованого на щоденній турботі та увазі.

Викликає інтерес індивідуально-авторська метафора С. Шумицького з пролiском: «І я гублюся в голубих снігах, / Щоб пролiском у березні розквітнуть» [4, с. 21]. Дієслово ***розквітнуть*** ужито не в прямому значенні, а як предикат метафоричного перевтілення ліричного героя в рослину. Завдяки інфінітивній конструкції ***щоб пролiском розквітнуть*** актуалізується семантика духовного відродження через тимчасове зникнення або самозречення. Пролісок постає символом нового життя, незламності й перемоги над зимою, а його поява в художньому контексті протиставляється епітетним сполукам ***голубих снігів*** і ***невблаганного вітру***. Антитеза *сніг – пролісок* підсилює ідею життєствердності: навіть у найсуворіших умовах зароджується нове життя.

Флористичний образ маків також у С. Шумицького набуває виразного емоційно-символічного звучання: «Олексій приносив їх трішечки прим'ятими / У своїм запиленім синім картузі, / І тобі на подив, маки пахли м'ятою / І завжди бентежили, наче березіль» [4, с. 6]. Майстер слова

свідомо відходить від реалістичного опису, поєднуючи різні чуттєві враження. Зокрема, маки наділяються невластивою їм ознакою – ***пахли м'ятою***, що є прикладом синестезійної метафоризації. Запах м'яти традиційно асоціюється зі свіжістю, чистотою та літньою природою, тому переноситься на образ маків, підсилюючи їхнє емоційне сприйняття.

Генітивна метафора ***полин прикростей*** у мікроконтексті: «Хтось пригадає прикростей полин…» [3, с. 6] ґрунтується на асоціативному перенесенні ознаки гіркого смаку рослини на людські переживання. Таким чином, полин стає мовним репрезентантом життєвих труднощів, болю та випробувань. Водночас ця метафора функціонує в контексті антитези: ***прикростей полин*** протиставляється ***творчим перемогам***. Таке композиційне зіставлення підкреслює нерозривність гірких і радісних сторін людського життя, увиразнюючи думку про те, що творчі здобутки народжуються через подолання труднощів. Отже, фітонім ***полин*** виконує не номінативну, а концептуальну функцію, вербалізуючи один із ключових для поетичного світу С. Шумицького концептів – життєві випробування як необхідну умову духовного зростання.

Образ першоцвіту в ідіостилі письменника символізує початок життя, оновлення: «Я по світу ходив і навік полюбив / Кожну квітку твою, першоцвіте рясний…» [4, с. 5]. Автор уживає звертання ***першоцвіте рясний***, персоніфікуючи рослину та наділяючи її здатністю вступати в діалог із ліричним героєм. Епітет ***рясний*** акцентує не лише кількісну ознаку, а й повноту весняного буяння. Особливої ваги набуває часовий паралелізм: «За цвітінням – зав'яжуться перші плоди». Дієслово ***зав'яжуться*** відтворює природну послідовність розвитку рослини, однак ліричний герой свідомо зміщує акценти, наголошуючи: «Тільки будуть завжди найдорожчі мені / Першоцвіти садів, першоцвіти весни». Анафоричний повтор словосполучення ***першоцвіти*** підсилює його смислову домінанту, а генітивні конструкції ***першоцвіти садів, першоцвіти весни*** розширюють семантичне поле образу від конкретної рослини до узагальненого символу весняного відродження.

Важливим компонентом концептосфери є назви культурних і злакових рослин, до яких належать ***жито, колосся, зерно***. Вони актуалізують семантику праці, достатку, родючості, безперервності життя та нерозривного зв'язку людини із землею.

У поезії флористичні образи колосся й сосни формують єдиний семантичний комплекс, пов'язаний із мотивами передчасно обірваного життя та вічної пам'яті: «*Як не зжате косарем колосся, / Ти лишилась коротати вік. / Десь далеко є могила братська, / Тоскні сосни спокій сторожать…*» [5, с. 41]. Сполучникове порівняння *як не зжате косарем колосся* ґрунтується на традиційній метафорі людського життя як достиглого врожаю. Незжате колосся символізує життя, обірване передчасно, без природного завершення. Використання пасивного дієприкметника незжате акцентує не на самому колоссі, а на незавершеності життєвого шляху.

Натомість у рядках «Шуміло, шуміло колосся, / І обрій здавався близьким…» [3, с. 38] повтор дієслова ***шуміло*** посилює акустичну виразність картини, створюючи ефект безперервного руху й живого дихання природи. Колосся не є пасивною деталлю пейзажу, а виступає активним компонентом художнього світу, що емоційно супроводжує зародження кохання. Фітонім ***колосся*** поєднується з образом безмежного простору, завдяки чому формується метафоричний зв'язок між природою та внутрішнім станом ліричного героя.

Окрему групу формують найменування частин рослин: ***листя, брунька, квіт, стеблина***. Такі лексеми здебільшого використовуються для створення динамічних природних картин, метафоричного осмислення оновлення, молодості, духовного відродження та плинності часу: «Де сонце обновило плаття ситцеве, / А під ногами – падолист загатою. / Коли з тобою повертали звідси ми, / То ти була на золото багатою» [3, с. 46]. Лексема ***падолист*** функціонує не лише як номінація осіннього природного явища, а й як засіб створення густоти опалого листя та відчуття щедрості осінньої природи.

Фітонім ***стеблина*** входить до складу традиційної метафори рослинного росту, яка переноситься на сферу людських взаємин: «*І ти, далека й невідома нині, / До мене враз потягнешся уся, / Немов до сонця молода стеблина*» [5, с. 13]. Порівняння ґрунтується на природній властивості рослини тягнутися до сонячного світла, що в художньому тексті переосмислюється як прагнення людини до кохання, духовної близькості й тепла.

До концептосфери РОСЛИННИЙ СВІТ також належать узагальнені назви рослинності – ***трава, квіти, бур'ян***, які репрезентують природне середовище, слугують тлом для розгортання художніх подій та підсилюють емоційне звучання поетичного тексту.

Подекуди навіть такі узагальнені назви можуть набувати метафоричного перенесення. Наприклад, у рядках, де лексема ***квіти*** входить до складу розгорнутого порівняння: «І сотні рим поникли, наче квіти, / Що в'януть поступово на вікні» [4, с. 31]. Поет переносить ознаки рослинного світу на абстрактне поняття ***рими***, використовуючи дієслово ***поникли***, характерне передусім для рослин, що втратили свіжість і життєву силу. Таке семантичне зближення створює індивідуально-авторську метафору згасання творчого натхнення. Порівняння ***наче квіти*** розгортається завдяки підрядній частині ***що в'януть поступово на вікні***, яка конкретизує процес поступової втрати життєвої енергії. Дієслово ***в'януть*** актуалізує символіку швидкоплинності краси, молодості та творчого піднесення. Отже, флористичний образ виконує не описову, а психологічну функцію, вербалізуючи внутрішній стан ліричного героя, який переживає творчу кризу. Квіти стають метафоричним еквівалентом поетичного слова: так само, як без догляду втрачають красу рослини, без натхнення згасає й творчий порив.

Крім власне фітонімів, у поезії С. Шумицького функціонують рослинні локуси, тісно пов'язані з концептосферою рослини: ***сад, луг, нива***. Хоч ці лексеми не позначають окремих рослин, вони репрезентують простір існування рослинного світу, виступають важливими складниками авторської мовної картини світу та беруть участь у формуванні образу рідної землі. Так, наприклад, флористичний образ садів має виразне психологічне звучання: «Інеєм взялися всі мої сади. / Як її леліяти, як її зігріти / В білі заметілі й люті холоди?» [3, с. 46]. Присвійний займенник ***мої*** переводить лексему ***сади*** із площини реального природного простору у сферу внутрішніх переживань ліричного героя. Сади постають метафорою духовного світу, почуттів і надій. Дієслівна конструкція ***інеєм взялися*** реалізує метафору емоційного охолодження, а лінгвоментальний образ ***інею*** традиційно асоціюється із згасанням, самотністю та душевним болем. Митець поєднує флористичні й метеорологічні образи, створюючи розгорнуту концептуальну метафору, у якій ***сад*** символізує кохання, а ***іній***, ***заметілі*** й ***люті холоди*** – життєві випробування, що загрожують його існуванню. Фітонім ***сад*** виконує не номінативну, а психологічну функцію, стаючи мовним репрезентантом внутрішнього стану ліричного героя та його емоційної вразливості.

Аграрний образ ***ниви*** також експлікує індивідуально-авторські потрактування: «Ти – це нива моя незасіяна. / Я не знаю, чи буду / Хорошим твоїм сівачем…» [5, с. 75]. Лексема ***нива*** втрачає предметне значення й стає образом коханої, її духовного світу та майбутнього спільного життя. Епітет ***незасіяна*** актуалізує семантику потенційності, чистоти й відкритості до нового етапу існування.

Висновки і перспективи. Отже, концептосфера РОСЛИННИЙ СВІТ у поетичному мовленні С. Шумицького має розгалужену структуру й охоплює дендроніми, назви кущових, трав'янистих і культурних рослин, найменування частин рослин, узагальнені назви рослинності та рослинні локуси. Така система свідчить про вагому роль флористичної лексики в моделюванні індивідуально-авторської мовної картини світу, реалізації національно-культурної символіки та формуванні художньої образності.

Встановлено, що формування концептосфери РОСЛИННИЙ СВІТ забезпечується широким спектром мовностилістичних засобів. Провідну роль відіграють персоніфікація, метафора, порівняння, епітет, антитеза, синестезія, генітивна метафора, анафора та інші прийоми, завдяки яким флористичні номінації набувають високої семантичної місткості й стають важливими репрезентантами авторського світобачення.

Перспективи подальших досліджень убачаємо у комплексному вивченні інших концептосфер поетичної творчості С. Шумицького, а також у дослідженні взаємодії флористичного коду з іншими культурними кодами художнього світу поета. Перспективним є також зіставний аналіз концептосфери РОСЛИННИЙ СВІТ у творчості С. Шумицького та інших сучасних українських поетів, що дасть змогу повніше окреслити специфіку індивідуально-авторської мовної картини світу.

Список літератури:

1. Сердюк А. Концепти ROSA – ROSE – ТРОЯНДА: зіставний аспект. *Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. Серія: Філологічні науки*. 2014. Вип. 1. С. 235–240.

2. Швець М., Павлович Т. Мовне вираження антропоморфізації рослин та тварин на стилістичному рівні у сучасних англомовних анімаційних фільмах. *Львівський філологічний часопис*. 2020. № 8. С. 204–209. DOI: https://doi.org/10.32447/2663-340X-2020-8.32

3. Шумицький С. Герої приходять у пісню : поезії. Харків : Прапор, 1971. 48 с.

4. Шумицький С. Ознаки вірності : поезії. Харків : Харківське книжкове видавництво, 1963. 35 с.
5. Шумицький С. Сорок ударів серця : поезії. Харків : Прапор, 1966. 76 с.
6. Devdiuk I., Huliak T. The concept of the FLOWER in the novel *Lady Chatterley's Lover* by D. H. Lawrence. *Південний архів (філологічні науки).* 2024. № 96. С. 16–23. DOI: https://doi.org/10.32999/ksu2663-2691/2024-96-2.

Kryvenchuk V. M. THE *PLANT WORLD* CONCEPTOSPHERE IN THE POETIC LANGUAGE OF S. SHUMYTSKYI

The article presents a comprehensive analysis of the PLANT WORLD conceptosphere in the poetic discourse of S. Shumytskyi. The relevance of the study is determined by the need to investigate the author's individual linguistic worldview through the conceptual analysis of floristic vocabulary, which plays a significant role in shaping the artistic semantics of poetic texts. The aim of the study is to identify the structure of the conceptosphere, determine its principal microfields, clarify the semantic characteristics of plant nominations, and reveal their functional and stylistic potential within the poet's individual style.

The study establishes that the PLANT WORLD conceptosphere encompasses dendronyms, names of shrubs, herbaceous and cultivated plants, names of plant parts, generalized designations of vegetation, and plant-related loci. It is demonstrated that floristic nominations in S. Shumytskyi's poetic discourse considerably extend their primary denotative meanings, acquiring symbolic, emotive-evaluative, axiological, and culturally conditioned semantic features. These lexical units represent the concepts of life, love, memory, spiritual renewal, homeland, human destiny, war, and creativity, while simultaneously serving as important means of psychological characterization and modelling the poet's individual conceptual worldview.

The findings demonstrate that the formation of the conceptosphere is ensured by a system of linguistic and stylistic devices, among which personification, metaphor, simile, epithet, antithesis, synesthesia, genitive metaphor, anaphora, and other figurative devices play a dominant role. The combination of traditional Ukrainian floristic symbolism with the poet's individual reinterpretation of plant imagery shapes the distinctive features of S. Shumytskyi's individual style, enriches the semantic potential of the poetic text, and reflects the specificity of his artistic worldview.

Keywords: *conceptosphere, linguistic worldview, floristic vocabulary, phytonym, dendronym, plant cultural code, symbolism, individual style, poetic discourse, S. Shumytskyi.*

Дата першого надходження статті до видання: 21.08.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 04.09.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026